

oogenblik aan niets anders denkend dan aan haar zusje, zij zag de menschen op en neer gaan, meiden en mannen uit het volk meestal; de deftigen zijn op dit uur nog thuis, eten hun dessert of drinken hun thee.

Frank zat zeker nog aan de tafel zijner moeder, hij lachte met de deftige

Hij nam tegenover haar plaats.

zoals zijn gewoonte was, wanneer hij zich geërgerd voelde.

„Zal je mij, nu eindelijk vertellen, wat dat alles beteekent?”

„Ik heb 't immers geschreven.”

„Die malle brief! Wat bezielde je toen toch? Waarom moest je wegloopen?”

„'t Stond er immers in.”

„Hoe dwaas, hoe mal. Weet je wel, dat ik je met de politie had kunnen laten terughalen?”

dames, zijne zusters en die trotsche vrouw zijn Mama, die niets leek op haar broer den goeden Dokter van Duinwijk, en niemand vermoedde, dat zij hier op hem zat te wachten, zij de meid van zijn zuster en toch zijn wettige vrouw.

Nog vóór zij het verwachtte stond hij eensklaps voor haar.

„Laten we naar achteren gaan daar zijn we alleen,” zeide hij.

Zij stond op, hij legde geld op de toonbank en zonder iets te bestellen volgde hij haar naar achteren, waar een ander jong paar vertrouwelijk naast elkander zat, hun chocolade met smaak lepelend.

„We zijn hier niet vrij?” mompelde hij.

„Waar zouden wij nu vrijer kunnen zijn?” vroeg zij.

Hij nam tegenover haar plaats en sprak hortend,